

Žalobce domáhal se na žalovaných Bohumilu S-ovi a Františce S-ové zaplacení pohledávky, na žalované Františce S-ové proto, že převzala závod Bohumila S-a. O b a n i ž š í s o u d y uznaly podle žaloby, o d v o l a c í s o u d uvedl v otázce, o niž tu jde, v d ů v o d e c h: Odvolatelé uplatňují, že ručení podle § 1409 obč. zák. předpokládá, že věřitel vymáhal pohledávku na dlužníku. Avšak tento názor nemá v zákoně opory, poněvadž § 1409 obč. zák. výslovně ustanovuje, že nabyvatel jmění odpovídá bez újmy dalšího ručení zcizitelova věřitelům přímo za dluhy a ručí proto sám za týž celý dluh, jako zcizitel, čímž jest založeno solidární ručení podle § 891 obč. zák.

N e j v y š š í s o u d nevyhověl dovolání, mimo jiné z těchto

d ů v o d ů:

Po právní stránce posoudil odvolací soud věc správně, uznáv, že i žalovaná Františka S-ová, matka Bohumila S-a, jako přejímatelka celého jeho podniku ručí po rozumu § 1409 obč. zák. (§ 187 třetí dílčí novely k obč. zák.) za celou pohledávku žalobců rukou společnou a nedílnou se svým synem (srv. Sedláček, Obligační právo I. str. 156 bod 359) a že tato pohledávka může býti vymáhána přímo i na ní, aniž bylo třeba dříve upomenouti neb žalovati Bohumila S-a, původního dlužníka.

Čís. 10386.

Právní účinky vyrovnání vztahují se i na směnečné věřitele. Nejde tu o námitku ze směnečného práva, ovšem ale o námitku příslušející směnečnému dlužníku proti každému věřiteli.

(Rozh. ze dne 10. prosince 1930, Rv II 679/30.)

Proti směnečnému platebnímu příkazu namítl žalovaný kromě jiného, že ohledně jeho jmění bylo potvrzeno vyrovnání a že dosud žádná z vyrovnacích kvot není splatná. P r o c e s n í s o u d p r v é s t o l i c e směnečný platební příkaz zrušil a uvedl v otázce, o niž tu jde, v d ů v o d e c h: Jest nesporno a na soudě známo, že žalovaná firma ohlásila dne 17. srpna 1929 vyrovnání, které bylo dne 14. listopadu 1929 věřiteli přijato a dne 6. prosince 1929 krajským soudem potvrzeno, a že žádná z vyrovnacích kvot není dosud splatná. Soudně potvrzeným vyrovnáním sprostěn byl dlužník ve smyslu § 53 vyr. ř. svého závazku v míře přijatého vyrovnávacího návrhu. Žalobce připouští výslovně, že jest povinen spokojiti se vyrovnací kvotou. Jeho mínění však, že tuto námitku má žalovaná uplatniti až v exekučním řízení, jest mylné a jest žalobce odkázati na doslov § 35 ex. ř., z něhož jasně plyne, že naopak byla by žalovaná vyloučena z námitek proti vymáhanému nároku, které mohla již ve směnečném řízení námitkami proti směnečnému platebnímu příkazu uplatniti. O d v o l a c í s o u d napadený rozsudek potvrdil. D ů v o d y: V otázce právního posouzení soudního vyrovnání ke směneč-

ným závazkům vyrovnacího dlužníka souhlasí odvolací soud s napadeným rozsudkem. Soudní vyrovnání zrušuje ve svých mezích závazek akceptanta. Platí tedy vyrovnání proti všem směnečným věřitelům akceptanta; to platí, i kdyby trasant postihem zaplatil celý směnečný dluh (sr. Staub 11. vydání k čl. 82, pozn. 20, a Jaeger: konkursní řád sv. 2 pozn. 17 a 18).

Nejvyšší soud nevyhověl dovolání.

Důvody:

Jest přisvědčiti právnímu názoru odvolacího soudu, že se právní účinky vyrovnání vztahují i na směnečné věřitele, neboť ustanovení § 53 vyr. ř. v tomto směru nerozeznává. Nejde tu ovšem o námitku ze směnečného práva samého, jde však o námitku příslušející směnečnému dlužníku podle § 53 vyr. ř. proti každému věřiteli, tedy i proti žalobci (§ 87 směn. zák.). Jak dovolatel připouští, nastala splatnost první vyrovnací splátky teprve po vynesení rozsudku prvé stolice; ve smyslu § 406 c. ř. s. nemohlo se proto státi odsouzení žalovaného k zaplacení této splátky.

Čís. 10387.

Zrušení spoluvlastnictví (§ 830 obč. zák.) nelze se domáhati určovací žalobou (§ 228 c. ř. s.). Nestačí proto žalobní návrh, že žalobce jest oprávněn žádati proti žalovanému zrušení spoluvlastnictví nemovitosti soudní dražbou.

Předpisem § 352 ex. ř. nebyla stanovena výjimka ze všeobecné zásady, že určovací žaloba podle § 228 c. ř. s. nemůže ve věci samé vésti k exekučnímu titulu.

(Rozh. ze dne 10. prosince 1930, Rv II 720/30).

Žaloba, by bylo uznáno právem, že žalobce jest oprávněn žádati soudní dražbou proti žalovaným zrušení spoluvlastnictví k nemovitosti, procesní soud prvé stolice vyhověl, odvolací soud žalobu zamítl. Důvody: Žalobou, o niž tu jde, domáhá se žalobce rozsudku, že má proti žalované straně právo žádati zrušení spoluvlastnictví k nemovitosti soudní dražbou, a jest tato žaloba, která za řízení nedoznala změny, podkladem soudního rozhodnutí. Tato žaloba jest žalobou určovací ve smyslu § 228 c. ř. s. a bylo by jí lze vyhověti jen, kdyby byly splněny zákonné podmínky určovací žaloby. Tomu tak není. Žalobce nemá právní zájem na tom, by bylo co nejdříve na jisto postaveno soudním rozhodnutím, že má právo žádati zrušení spoluvlastnictví, an žalobce může žalovati o plnění, a žaloba o zjištění jest vyloučena zásadně všude tam, kde lze ihned žalovati o plnění. Ježto se žalobce nedomáhá rozsudku, by bylo uznáno právem, že se společenství zrušuje a se povoluje, by společná věc byla soudní dražbou prodána, a na druhé straně jest i bez námitek přihlížeti k tomu, že zákonné předpoklady určovací